hade funnit honom retsamt hög och nonchalant. Hon mindes fästmannens ord, då hon uttryckte sitt ogillande öfver hans beteende. — Ja, Haak krusar ingen, men alla krusa Haak.

Sedan hade hon glömt bort honom, som man glömmer bagatellerna i sitt lif, tills hon kort före sin badresa haft den där underliga drömmen. Hon hade tyckt sig vara i en främmande trakt, där hon fick bud om att skynda till hemmet. Men för att komma dit, måste hon öfver en mäktig flod, öfver hvilken blott ledde en smal spång. Då hon hunnit utmed hairv- spången, som sviktade under henne, mötte hon kapten Haak, som skulle öfver till andra stranden. Han stod framför henne med samma öfverlägsna, ironiska leende som den där balaftonen. En dof vrede bemäktigade sig henne, och hon sökte komma förbi honm utan att be om hans hjälp. Under sig hörde hon floden brusa och visste, att det gällde lif eller död. Då såg han på henne med en underlig blimt i blicken, och mot sin vilja veknade hon och log. Nästa ögonblick hade hon glömt sin brådska, kände blott hans sällsamma makt öfver henne, då hon viljelöst föll i hans famn och på starka armar blef återburen till den strand hon nyss lämnat! — — —

Med en sakta rysning skakade hon af sig tankarna på drömmen. Det var nog väl, att hon skulle härifrån redan i morgon. Hemkommen skulle barnen helt lägga beslag på henne och minnena från några korta sommardagar glömmas bort för de husliga plikterna. Så småningom skulle hon åter glida in i de gamla hjulspåren, och hvardagslifvets allehanda trycka ned själ och sinne. Kanske skulle det dock dröja en tid innan den glömdes helt, drömmen — och drömmens hjälte. Olofligt skulle hans bild kanske träda fram i förgrunden ibland, och lilla fru Eva undra öfver hvarför man alltid måste låta idealerna fara.

Det prasslade till bakom henne, och hon hörde en röst tätt intill sitt öra: — Hvad tänker fru Eva på? Förskräckt reste hon sig från klippblocket, där hon satt, och ögonblicket efter rodnade hon som en sjuttonåring. Brunhyad och käck med ett leende, som blottade hans hvita, friska tänder stod kapten Haak framför henne, iförd hvita benkläder och blå kavaj samt Kungl. segelsällskapets mössa. — Följ med ut på en segeltur, och sitt ej här och dröm bort tiden, skämtade han. Fru Eva glömde alldeles bort, att hans ton var mindre konventionell än tillbörligt var. Viljelöst följde hon honom. — Ni borde haft något mera på er, fru Eva, men kanske vill ni taga min rock, om vinden blir för skarp. — Tack! Men hvad skall dess ägare då ha? — Åh, han reder sig nog.

Den lilla segelbåten gungade oroligt, där den låg fastkädjad vid bryggan. — Hvem skall styra båten? Fru Eva tittade förgäfves efter deras vanliga ciceron på seglatserna. — Åh, inte behöfva vi jämt ha pojkspolingen med! Tilltror ni inte mig att kunna styra båten och leda er inom de ofarliga skären? Han skrattade litet cyniskt, tyckte hon, och för första gången kände hon sig rädd för honom. Som om han märkt det, tillade han med den manliga ridderlighet hon ofta tillbedt hos honom: — Ni behöfver ingenting frukta, fru Eva. Lita på mig och — vädergudarna!

Snart gled den lilla farkosten för fulla segel ut till hafs. Kapten Haak satt vid rodret, säker som en flottist, och fru Eva kände sig nöjd och njöt af den friska brisen, som kom saltskummet att stänka henne i ansiktet. Länge sutto de tysta, hvar och en i sina tankar. Han satt och såg på henne, utan att hon märkte det, upptagen som hon var af några fiskmåsars lek ute på fjärden. Och han tänkte, att just så måste Gud hafva skapt den första Eva, kraftig och mjuk på samma gång med ett friskt lagom vackert ansikte. De där blänlande sköna hade han aldrig förstått sig på. Man tröttnade så lätt på dem. Så väl det klädde fru Eva att ha det mörka, glänsande håret högt men slätt uppkammadt under matrishatten, ren var pannan, munnens bestämda linjer och den klara, intelligenta blicken, ja sådan var kvinnan han tänkt sig som hustru! Plötsligt vände hon sig mot honom och rodnade, som om hon gissat hans tankar. Han log och dröjande kom frågan: — Är det ert oryggliga beslut att lämna oss redan i morgon? — Redan? Fru Eva skrattade. I I dag är det 6 veckor sedan jag kom hit, och det är vackert så. En hustru har ju plikter, och barnen längta efter mig. — Barnen endast? Er man är ju återkommen och saknar väl sin lilla hustrus sällskap i hemmet. Vore jag er man, skulle ni aldrig få lämna mig. Hon visste ej, hur det kom sig, men hon blef glad öfver hans ord. Med bortvändt ansikte sade hon litet famlande: — Männen ha så mycket, som distrahera dem. Kvinnan blir aldrig allt för dem. — Han såg skalkaktigt på henne. — Åhjo, om kvinnan är sådan, att hon förstår att vara det. Hon måste leta i mannens innersta skrymslen för att komma underfund med honom, och väl hon lyckats, gäller det blott för henne att vara klok. Sällan eller aldrig visar mannen sitt bättre jag. Det är hustruns uppgift att framlocka det. Dock finnes det män, som kvinnan har rätt att uppge försöket med, en kategori, man hälst förbigås med tystnad, men som dessvärre räknar massvis med individer. — Fru Eva blef allvarlig. — Men likväl dömmes hon, om hon öfverger en sådan man. Som affälling blir hon stämplad därute i världen, och många s. k. vänner stänga sina portar för henne. Männen äro gärna galanta mot henne, men gifta sig med en från skild hustru, det betackar man sig för. I sin gränslösa egenkärlek tro männen, att de stackars ensamman kvinnorna äro beroende af deras nåd och måste känna sig tacksamma öfver en stänk vänlighet. — Samtalet roade kapten Haak.

— Säg, fru Eva, tänker kvinnan någonsin på, huru löjligt inkonsekvent hon är. Hon gruf-var sig öfver mannens egenkärlek, men han behöfver sannerligen ej ha många fördelar för att göra kvinnan nöjd. Lite cynisk får han gärna vara och behöfver blott ha en smula hjärnsubstans bakom sin kala hjässa för att hon en träget skall locka på honom, och ofta går den stackarn i hennes garn som mickel i räfsaxen. — Så elak ni är! Om männen är det ingen synd. De ha så många privilegier, som vi kvinnor sakna. En kvinna får t. ex. aldrig visa sitt intresse för en man, som ej är hennes far eller bror. Gör hon det, är det "brist på stolthet". Som snigeln måste hon gömma sig i sitt skal, tills mannen behagar söka upp henne, och är hon ung och oerfaren, förstår märkta egenskaper äro för tillfället påklädda eller verkligen finnas. Föräldrar och släktingar proppa hennes öron fulla af loford om honom, och en vacker dag glider hon in i den äktenskapliga hamnen med sina ouppfyllda drömmar, som verkligen aldrig motsvaras. — Vet ni inte, fru Eva, att de vackraste drömmarna äro de, som vi blott få ana. Jag är ju visserligen en gammal cyniker och om jag undanta'r det lagliga äktenskapet har intet fått gå oprövadt förbi mig i lifvet, men mina ideal har jag kvar, och de drömmar jag drömde i vårligt öfvermod stå kvar för min inre syn. Lifvet skall aldrig uppfylla dem, och jag har aldrig önskat det af lifvet, och just därför skall jag aldrig brytas af "krossade illusioner". Första ni mig, fru Eva? Ett drag af allvar kom öfver hans ansikte. Hon tvangs att se på honom, och en ström af värme drog genom henne. Honom kunde människorna dömma, honom kunde de se på med illa dold förargelse! Stackars lilla fru Eva, nu kände hon först, att hon stod på den svigtande spången. Kapten Haak stod åter framför henne utan att begära något, men hon kände hans makt och rustade sig till strid.

Det började fläkta kyligt, och fru Eva ryste i sin tunna blus. Hon reste sig för att taga den erbjudna rocken, men kapten Haak var där före henne. Smeksamt svepte han den om henne och behöll sin arm om hennes lif. Då ryckte hon till, och drömmen stod för henne. Ansiktet blef glödhett, och tinningarna bultade som i feber. Men med ens fick hon igen sin självbehärskning, och värdig som en drottning drog hon sig undan honom.

— Var det så jag kunde lita på Er, kapten Haak? Med flammande blick betracktade hon honom, och han log, som han brukade bland människorna därute, ironiskt, smått öfverlägset. Ni starka lilla kvinna, sade han blott och gick åter till rodret.

Dagen efter stod fru Eva på ångbåtsbryggan med famnen full af blommor. Kapten Haak hade infunnit sig långt före hennes öfriga vänner men utan en endaste liten blomma. Det förargade henne men å andra sidan var det ju så likt honom att skilja sig från mängden äfven i detta. Han satte sig öfver allt, äfven hvad hon skulle tycka om hans brist på vanlig artighet.

Ensamma hade de mötts uppe på däck en half timme innan båtens afgång. Hon stod med handen stödd mot relingen och såg utåt hafvet. — Fru Eva står färdig till flykt! Det låg vemod i hans röst, och han såg på henne med hvarje nerv spänd, tyckte hon. — Ja, nu är rekreationstiden förbi, sade hon och märkte själf, hur intetsägande det lät. — Är ni ond på mig, så låt mig få sona mitt brott — Ni har ingenting att sona. Gårdagen är redan glömd. Han tycktes ej nöjd med svaret. — Ni glömmer fort, fru Eva. Så skall ni också snart glömma edra vänner från Västkusten och bland dem en biltog vandrare, som ständigt går ensam med sina ouppfyllda drömmar. Fru Eva såg på honom med en varm glans i ögonen. — De vackraste drömmarna äro de, som vi blott få ana, upprepade hon. — Ja, och därför är jag trots allt ändå nöjd. Hade ni ej varit stark i går, hade det vackra i drömmen brustit, och jag hade sett er lik de flesta kvinnor jag mött. Bundna eller obundna ha de fallit för sina lidelser. Ni är den enda kvinna jag aktar, just därför att ni ingenting gaf. — Hon hörde på honom, till ytterlighet häpen. — Hvarför fresta de svaga? — Därför att kvinnorna så gärna vilja bli frestade. Men ni, ni ensam är för stolt och ren att förstå det. Jag hade önskat er verkligt lycklig, fru Eva. Hon svarade ej, men det ryckte i munvinklarna. Han måtte ha förstått, huru ensam hon var, så litet mannen kunde vara för henne. Som för att dölja denna sin fattigdom, rätade hon upp sig och sade med tonvikt på orden: — Jag önskar intet annorlunda än det är. Misstroget såg han på henne. — Jag tror er, om jag vill. Nog vet ni likaväl som jag, att vi två kunnat haft än mer att säga hvarandra, om vi råkats förr, eller om ni varit mindre hederlig är ni är. Plato lärde, att själarna skapades två och två. Sällan händer, att de aldrig finna hvarandra men väl, att det sker — för sent. Ni och jag, vi höra till dem.

Hon stod och bet i sin tunna battistnäsduk. Nu ville hon inte höra mer, det var svårt nog ändå. Nere på bryggan började vännerna skymta, och hon gick dem till mötes för att tacka för deras blomsterskörd. Kapten Haak tog farväl. Ett ögonblick tycktes hon vilja säga något, men det strandade i ett leende.

Då landgången dragits in, och båten med ett långdraget pipande gled från bryggan, kände hon något som liknade smärta i vänstra sidan. Det blef med ens så underligt tomt. Han stod ej kvar bland vännerna, hvilkas hvita näsdukar fladdrade i luften. Utan att vända sig om gick han från bryggan, och hon såg hans spänstiga gestalt försvinna bakom klipporna.

En tår rullade långsamt nedför resdräkten. Hon kom att tänka på rubriken till en bok, hon en gång tyckt så mycket om: "Ships, that pass in the night" — — —.

Två ringar.

Thyra tillegnad af A.

— Åke!

— Ja, Vivan!

— Nå så kom då!

Vivans röst lät litet otålig, hvarför Åke, som fann för godt att ej sätta hennes lilla förråd på tålamod på allt för hårdt prof, hastelligen reste sig upp från trädgårdssoffan, där han suttit samtalande med farbror Jonas. Han gick fram till Vivan, som slagit sig ned på gräsplanen.

— Hvad står på?

Sätt dig här bredvid mig! kommenderade Vivan.

Den lydige Åke gjorde som han blifvit befalld — han var tydligen väl dresserad.

— Jag skall binda mig en önskekrans och du skall få hålla stråna åt mig.

Vivan räckte fram fem små strån.

— Håll nu här på midten — så där ja! Och tyst nu — för nu skall jag önska.

Med ett litet hemlighetsfullt leende i ögone fastän läpparne voro mycket allvarliga, började Vivan nu att binda sin önskekrans, allt under det hon koncentrerade sin lilla hjärnas hela tankekraft på — jo, på det som hon för tillfället önskade högst af allt i världen.

— Se så, gif mig den nu! sade Vivan förväntningsfullt då hon knutit tillsamman de sista grässtråna och tog dem ur Åkes hand.

A-åh! ljöd det långdraget och misslynt från hennes läppar.

Önskekransen hade ej lyckats, — i stället för en höll hon två ringar i sin hand.

Det är din skuld, sade hon i förtretad ton till Åke.

— Att du fick två ringar? Var det då så farligt? Frågan framställdes i lätt ton, men hans blick hvilade med forskande allvar på flickan, som stod framför honom med solguld öfver det glittrande håret och ögonen sänkta mot marken.

— Usch! ropade hon och kastade ringarna ifrån sig.

Åkes solbrynta kinder bleknade en smula, men det såg ej Vivan, som vändt honom ryggen och nu ilade fram mot byggnaden. På trappan stannade hon, vände sig om och visade Åke ett förtjusande aprilvädersansikte på hvilket förtret och löje stredo om herraväldet. Det senare segrade dock och hon skyndade — åter i solskenshumör — tillbaka ned för trappan i det hon ropade:

— Kom Åke, så spela vi ett parti tennis före middagen! — — —

Efter den landtligt tidiga middagen, då hvar och en dragit sig tillbaka för att i hängmattor och hvilostolar halfsofvande drömma bort den brännheta söndagseftermiddagen, gick Vivan upp på sitt rum, rullade ned gardinerna och utbytte klädningen mot sin tunnaste lenongspeignoir. Så satte hon sig framför sitt lilla skrifbord, öppnade en låda och framtog därur en diger lunta fullskrifna pappersark.

Det var en roman: "Vendela Vinge" benämnd, en märklig historia, hvari det bland annat förekom ett självmord, en enlevering, en skilsmässoprocess, en eldsvåda och en jordbäfning.

Denna roman var hennes glädje och stoltbet; hon hade hållit på med dess utarbetande och renskrifvande ett helt år och först för en månad sedan fått den färdig. Och då — just för en månad sedan — hade en af landet större tidskrifter utlyst en pristäflan för den bästa romanen till följetong. Som en blixt hade då den tanken korsat Vivans hjärna, att hon skulle insända sin roman till täflingen. Om hon då vunne högsta priset — och det kunde ju vara möjligt — så vore hon med ens en berömd författarinna, känd öfver hela Sverige, ja, öfver hela Skandinavien.

Vivan hade, efter affordrandet af ett heligt tysthetslöfte läst upp romanen för Aggie Törne och Aggie hade blifvit hänryckt. Nu var Aggie visserligen hela två år yngre än Vivan, således endast sjutton år, och Vivan kände verkligen stundom en viss tvekan om, huruvida Aggies omdöme kunde anses tillräckligt moget att lita på, men — — hvad man mycket önskar, det tror man till sist — och Vivan önskade af hela sitt hjärta att hennes roman skulle få första priset.

I förmiddags hade hon för säkerhets skull tänkt binda sig en önskekrans för den lyckliga utgången; hur förargligt det var, att den icke lyckats.

Vivan kände sin själ fyllas af något som liknade tvifvel på Vendela Vinges felfribet och därför hade hon föresatt sig att nu strängt och opartiskt kritisera den.

Nämnda hjältinnas lefnadslopp var visserligen ytterst äfventyrligt — ovanligt äfventyrligt — det måste Vivan medgifva för sig själf, men det var just det som gjorde skildringen så spännande och intressant, tyckte hon.

Se, Vivan tyckte allt bäst om sådana böcker, där mycket "hände". Visst tyckte hon att fru Blicher-Clausens böcker voro förtjusande fina — hon hade läst alla utom en — men, för att tala fullt uppriktigt, så voro mrs Hungerfords och Conan Doyle's romaner mera i hennes smak.

Hon ögnade nu igenom "Vendela Vinge" — läste här och där ett och annat kapitel, som hon tyckte var särdeles lyckadt och var efter denna kritik ganska nöjd med sitt verk. Hon hade ju för resten god tid att företaga några små ändringar, om så skulle tarfvas — romanen behöfde ju ej insändas förrän i januari nästa år.

Och inte fäste hon sig vid, att önskekransen ej blef någon riktig sådan — den olycksprofeten. Det var nog Åke, som på ett eller annat sätt krånglat med stråna så att den misslyckades. — Fast — förargligt var det — — — —

Vivan låg framstupa i björkliden och snyftade som om hennes hjärta ville brista. Hon höll händerna för ögonen och hade borrat ned näsan genom gräset, och hon sväfvade i lycklig okunnighet om att en liten grön larv från trädet kom dinglande ned i hennes hår och att en stor spindel spatserade öfver hennes ljusblå blus rakt upp mot den lilla fyrkantiga urringningen i nacken. Hade hon vetat detta, så hade det måhända för någon stund vänd hennes tankar från hennes bittra sorg, men som det nu var hängaf hon sig ohejdadt däråt.

Åke kom gående genom skogen och vek af uppåt björkliden, där han höppades finna Vivan, då han visste, att där var ett af hennes älsklingsställen. Men han blef så förbluffad öfver att finna henne storgråtande, att han först ej kom sig för att säga ett ord.

Hade det nu varit någon annan än han och någon annan än hon, så hade han naturligtvis ljudlöst aflägsnat sig — lämnat henne ensam med sin sorg, som det heter — men dylikt var ej vanligt kusinerna emellan. Därför gick han i stället fram till henne, kastade sig ned på knä bredvid henne och sade:

— Nej men Vivan lilla, Vivan då! Hvad är det?

Vivan tittade upp då han kom, men då hon såg, att det bara var Åke, förtfor hon att snyfta.

Vivan lilla, säg hvad det är. Hvad är du så ledsen öfver?

— Vill du inte tala om för mig, hvad du är ledsen öfver? — Gråt inte mera — du gör mig förtviflad!

Vivan sneglade mellan fingrarne och då hon varsnade Åkes bekymrade ansikte, aftog gråten märkbart. Men hon höll alltjämt ansiktet nedborrادt i gräset.

— Sesa, Vivan lilla, tala nu om för mig, hvad det är! Jag kanske kan hjälpa dig på något sätt?

— Nej, det kan du inte — ingen kan hjälpa mig! sade Vivan i tragisk ton.

— Jo, men tala om det i alla fall, så få vi höra. Nog kan du väl tala om det för mig, Vivan!

Vivan lyfte upp ansiktet. Ögonen voro rödkantade och ansiktet var fullt af inpressade märken efter grässtrån och rötter. Men det tänkte hvarken hon eller Åke på.

— Men lofvar du — heligt! — att ej tala om det för en lefvande själ, om jag nu talar om det för dig? Fastän — nej — jag kan aldrig tala om det!

— Åh Vivan, nog vet du, att du kan lita på mig!

Ja, det måste Vivan medgifva, att hon obetingadt kunde. Och — nog vore det skön att få anförtro sig åt någon — och det var då ingen, som hon hade, större tillit till än Åke.

Hon satt ett par minuter tyst.

— Jag hatar dem, pressade hon slutligen fram, i det hon kramade ihop en tidning, hvilken Åke först nu uppmärksammade.

— Hvem? Hvilka? Åke såg helt förskräckt ut.

Vivan snyftade till. — Åh, jag gladde mig så mycket — —. Det skulle ha blifvit en sådan öfverraskning för Er alla — —. Och jag trodde så säkert — —

— Käraste, hvad är det?

Vivan lämnade honom tvekande tidningen.

— När jag ej fick något pris, skref jag och frågade, om de ej ändå kunde använda den — och se där, ett sådant svar!

Hon pekade på några rader. "Breflådan."

Han ögnade igenom dessa. De lydde:

"Viviane! Som svar på Eder förfrågan angående Vendela Vinges öden ha vi den sorgliga plikten meddela, att hon slutat sitt händelserika lif i papperskorgen. Ser Ni, liten, det är ej allom gifvet att kunna skrifva romaner. Men friskt mod! — Ni lyckas nog bättre med att upplefva en. Försök bara!"

Vivan gömde ansiktet i händerna och slapp därigenom se det lilla leende, som lekte på Åkes läppar. Hans deltagande min hade försvunnit, han såg rent af belåten ut.

— Du får väl försöka på nytt? sade han prövande.

— Nej, aldrig i lifvet! betygade Vivan med högtidligt allvar.

— Nå men — att upplefva en roman — hur vore det — tror du? Vivan — säg —

Vivan tittade upp på Åke, men rodnade därvid så häftigt, att ögonen åter tårades — hon måste slå ned dem.

— Vivan — lilla Vivan! — Skulle ej vi två till sammans kunna — — åh Vivan — säg, vill du?

Ja, hon ville — fastän hon ej precis sade något, lät hon Åke förstå det. Och så — — ja, Vivan måste medgifva, att hon i hela sin roman ej haft ett enda kapitel så förtjusande som — —

När Åke på förlofningsdagen satte den släta guldingen på hennes finger, hviskade han:

— Tänk — när jag får gifva dig nummer två!

Vivan brast med ett ut i ett muntert skratt.

— Åke, minns du, när jag band önskekransen. Jag önskade då — hon sträckte sig på tå och hviskade i hans öra: — Du vet, romanen —.

— Men så blef det två ringar i stället — och det var min skuld, **sade du** — ser du, så profetiskt det var, **Vivikan!**

DR. MILES' ANTI-PAIN PILLS FOR Headache

FOR NEURALGIA, SCIATICA, RHEUMATISM, BACKACHE, PAIN IN CHEST, DISTRESS IN STOMACH, SLEEPLESSNESS

TAKE ONE of the Little Tablets AND THE PAIN IS GONE

They Relieve Pain Quickly, leaving no bad After-effects

25 Doses 25 Cents Never Sold in Bulk

If you have Headache Try One

Emigrantöden

Svensk-amerikanska skildringar

Af FELIX VIVO. Pris 25 Cents

INNEHÅLL: "Godt nytt år"—De blågula färgerna—Vår hennes pris för högt?—För fruns skull—Lyckans hjul är rundt—Kalle Svensons flyttning—Ingen är hjelte, när han friar—Bättre och sämre folk—Fästmannen—En gång i lifvet, men ej mera—Ögonens begärelse—Lifvet på en pinne—Han tog lifvet för lätt—Lovisa på kåret—En gränsobragd—Processionen—Nemesis—Lilla Maja—Fjerde budet—Det kan komma bra till passen gång—Tända endast mot lådans plån—Sann ära—Ett handslag öfver hafvet—Ingen undgår sitt öde.

Hundår och Lyckodagar.

Fjorton intressanta svensk-amerikanska berättelser, tecknade af

FELIX VIVO. Pris 25 Cents.

NYSS UTKOMMEN.

INNEHÅLL: Egna-hems-frågan—Lyckopenningen — Femte bönen — Vackra ögon — Julbesöket — När Kalle Ekstedt skref hjäl "Svenska Posten"—Åttenatraditioner — Vårsol — "Help your self"—Klockeklang—Pengarne, som torkade in—Mors förhoppningar—Hjertats nyckel heter sång—När julljusen tändra.

C. RASMUSSEN PUB. CO.,

720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Ett fint Nål-Etui Fritt!

Till en hvar, som inom 30 dagar insänder **50 cents** för ett års prenumeration på *Svensk Familj Journal*.

Detta nåletui är en vacker och nytig gåfva, oumbärlig i hvarje hus. Innehåller 115 olika nålar af finaste kvalité.

Dessutom gifves som premie en af följande böcker efter eget val, nemligen: *Hökstugan*, af Thor Hedberg; *Bland Munkar och Nunnor*, af Börge Jansen; *Urvalda Berättelser*, af olika författare; *Stjernkrogen*, af Adolf Streckfuss; *Dödsringen* af Alfred Friedmann eller *John Frisk*, roman af Manfred. Alla böckerna häftade i godt omslag.

Sänd i dag 50 cents i money order eller frimärken till

C. Rasmussen Pub. Co.

720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

ORDBÖCKER.

Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk. Med fullständig uttalsbeteckning, ordlista öfver amerikanska ord, fraser, förkortningar, samtalsöfningar och ordspråk, tillsammans med utförliga underrättelser rörande brefskrifning, omfattande affärsbref, rekommendationsbref etc., med formulär både på svenska och engelska, utgifven af Fred Lönnkvist, Ph. D. Rikt illustrerad, 342 stora kvartsidor. Elegant inbunden.....$1.25

Praktisk Svensk-Engelsk. 30,000 svenska ord öfversatta till engelskan. Utgifven af Otto Chila. Tredje upplagan. Inbunden..$1.00

Burt's Svensk-Engelsk och Engelsk-Svensk Ordbok. Reviderad och förökad, innehållande 735 sidor. Tydlig stil, vackert tryck å godt papper och särdeles smakfullt inbunden. Pris endast.....75c

Svensk-Engelska och Engelsk-Svenska Fick-Lexikon. Ni behöfver en dagligen. Klothband.....50c

Do., fint läderband, guldkantar.....75c

Denna lärorika lilla bok innehåller 18,000 svenska ord med förklaring på engelska och 20,000 engelska ord med förklaring på svenska. Detta är en oumbärlig bok. Förutom Lexikon innehåller denna bok följande värdefulla afdelningar: Svensk-Engelsk Brefställare, Etikett, Formulär för kontrakt, Porto å böcker och tidningar, Vigt och mätt-tabeller, Rättskrifningslära, huru att erhålla en U. S. patent och hundra andra interessanta regler. Dessa Lexikon ha dubbelt register i marginalen, så att ni på ett ögonblick kan finna det ord som önskas.

Vi hafva äfven dessa Lexikon i särskilda band till följande priser:

Svensk-Engelsk, klotband.....25c
do Läderband, guldsnitt.....50c
Engelsk-Svensk, klotband.....25c
do Läderband, guldsnitt.....50c

Sändes portofritt vid beloppets emottagande i money ordereller frimärken.

C. RASMUSSEN PUB. CO.